

Zsávolya Zoltán

OVIDIUS ÚJ LEVELE

Lám, odalent ami víz, ami hab: neve tenger...
Rajta repül a „hajóm”. Életem képe ez így.
Megmaradó, vagyis ős horgonyszálhoz odafércelt;
áll, mint kőszirt, hegycsúcs; ha viharba kerül,
akkor sem mozdul, cövekeltén sziklaredőben,
el nem forgatja semmi, se szél, se eső.
(Ormi tetőn e magasles, a csöndje halott kitekintés:
mozgás-émlékektől keretezve napom.)

Nem mondok titkot: barbár-vad tájakon élek,
bárha csinos *limes* is elkocogott valaha
erre. Most vasbetonon, nem is épp sűrű sziklán:
tározó, csúf „teknőn” ömlik át kékhabu víz.
Egykori szépségét valamennyire hozza a környék;
árdeli partjainál búzakalászt ad a sík
bőséggel, meg odébb kicsivel teraszok magasodnak;
mandulafát, szőlőt, fügenövényt mutogat
lágylással a domb. Csak azért sziszeg, úgy fúj
egyre vadult Boreas, télre kemény saru fagy
vonja be páncéllal – igenis: pikkellyel – a földet;
hengergő sárkánygyík a címerbe, hohó!
Nem fal fel... S csoda bérc, ami lakhelyet ad, a kilátón
elnézzem a lapályt. Ennyi a bőven elég.
Inda, kacs átfonják, akarom, nevezem ma „lugasnak”;
hangja a lombzúgás, hab-csobogásba beszűrt.

Innen megy levelem. Hova is? Kihez is? Fene mindegy!
Az nem mindegy már: kályhaezüst a hajam
sörtéin; s mit időnk gyorsít: deret, azt ken
rá hideg bőséget. Nem kárpótol a *chat*:
lányos rikkantás ír-hangja ha jönne ezerszer,
elbágyadt susogás. Tegnap láz? Oda van...
Naso „eltaszított” nem *lett* – anyukája *ilyennek*
szülte meg őt –, de azért: cifra sorú nyomorult!

Szólítok sokakat, de a témám csak a közérzet;
nem szív és nem a jonh, bármilyen érzelem-úr!
Voltam rabszolga, de szabadságom kora eljött,

cifráló „úrnőt” már nemigen követek.
Láncos béklyómat legalább jelképesen én le-leoldom;
és el is oltom akár, hogyha megéget a „tűz”,
mely nappallá éjt, kivilágolt fényre sötétet
lobbantott régen. Mára kihűlt nyugalom.

Háboru nincs éppen, de a béke alig neve annak,
had hogy közvetlen nem tarol errefelé.
Harc tombolt valaha, nem is egyszer, a krónika írja,
és lehet ismét baj, erre tanít meg a múlt.
Fegyvererő fenyeget, vagy akár mi magunk, ha hibázunk;
ország-vesztő bűn trombitaszóra riaszt,
ügylehet, és ha talán távol valahol fura tájék
rajjait ontja felénk?... – Annyira meglehet az!
Ettől még a Dunánk szélborzolt csíkja se véd meg...
Bárha a „védelem” itt, partjainál fene szó;
hisz alig is mondhatnók, volna e címkézés ma *adekvát*
arra, ami „fenyeget”, vár mireánk, ami int.
Ellenséget lát, s ha cselekszik, erélyes és deli, bátor
mind az a nép, mely hön biztos az útjaiban.
Ám ki homályba borult szemeit zajgó törzsekre kapozza,
árjuk alá beszorul. Jól tesz-e vajh, nem-e? Ó!

Így ez a nép. Közibé ha a tagjaimat cipelem még,
csak ritkán, mert már véd-lesem el se hagyom
jobbára. E tetőn nem bánt nyomorúság,
innen a sűrű folyam szinte bő tengeri víz...
Már azt hinném, tajtékos tényleg, s hideg árja
messze a távolban ködbe, homályba szakad.
Ám a homály nem máshol időz, inkább a fejekben,
s onnan oszol, ha oszol. (Megvan azért a remény.)

Élek mindegyikre; vizipók szaladoz: a „hajóm” még,
ott, lent, kék tükrön; szél foga mar be mögé.
Nem zúg hasztalanul, ahogyan ráleng eme korra,
szól: az a sors már „jó”, mely ma simán lecsorog...
Ezt, aki tudja, derül, már boldog is, élvezi létét,
és aki őt látván, lépteiben követi.
Zord, ragya tér ha a Föld, valamint a fölött a világűr
s rémség sok fenyeget. – „Szőlőt karózz s a reményt!”